

O to srečno svidenje po toliko letih! Veselja ni mogoče popisati. Moji stariši niso imeli več obstanka v Lijonu. Po dolgem, brezvspešnem iskanji so se naselili v Parizu, kder sem jih našla.

Dobremu Bogu v zahvalo sem ustanovila z jednim delom svojega premoženja to sirotišče. Omenjeno sliko sem izročila temu zavodu v vedni spomin na vzrok ustanovitve, ter na sveti nauk, ki nas uči, da ne smemo nikoli obupati nad previdnostjo Božjo.

x

G ö d ö l l ö .

Slika, katero danes podaja „Vrtec“ svojim mladim čitateljem, kaže nam sloveči cesarski grad „Gödöllö.“ Daleč tam v ogerskeji zemlji vzdiguje se ponosno iz planjave. V ozadji se naslanja na rahlo se vzdigajoče bregove, katere je umotvorna roka izpremenila v krasen senčnat gaj.

Ako si ogledamo grad sam, takój moramo spoznati, da je sedež kraljevega lastnika. Njegov kinč je priprosta odličnost. — Razdeljen je na tri glavne dele: srednji najviši del je obokan z dvema kuplama; na levo in desno se razprostirata stranska dela, ki se ravno tako končujeta z obokanimi kuplami. Vse zidovje je jednonastropno. Pred uhom se vzdigujejo štiri stebri od rudečega mramorja; na njih je z železno ogrado zavarovan balkon. — Jediní vnanji kinč sta dva kamenena leva, ki čuvata uhođ; potem v železneji balkonovej ogradi pozlačeni grb z imenom rodú Grassalkowicsev, njegovih

prejšnjih lastnikov, slednjič ravno ta grb vsekan v kamen nad okni srednjega dela. Taka je vnanjost tega gradu — priprosta, mična a vender nad vse veličastna.

Ozrimo se za hip v njegove notranje prostore. Vže, ko prekoračimo prvi oddelek stopnic, odkrije se nam na desno in levo dolga vrsta sôb in sobán; — nad 120 jih je. Vse se odlikujejo z bogato a priprosto lišno opravo, krasnimi podobami, kipi in drugimi dragocenostmi. Tako n. pr. spalna soba presvitile cesarice, katera je še ravno tako opravljena, kakor jo je rabila slavna dedinja Marija Terezija. Le-tá je bivala najrajše v lepem gradu Gödöllö — zna se, samó kot gost, ker grad ni bil njena svojina. Ko je izumrl rod Grassalkowicsev, kupil ga je dunajski baron Sina in od tega ga je kupila belgijska vlada. Od belgijske vlade je prišel v roke madjarskega naroda, kateri ga je poklonil 1867. leta v znamenje ljubezni in častenja našej presvitlej cesarskej rodovini.

Ako se končno še ozremo na okolico njegovo, — na senčni gaj, cvetoči vrt, na vabljivo šumeči gozd — uméli bodemo priljubljenost njegovo v presvitlej vladarskej rodovini, kajti vsako leto mu je čast, vzprejeti visoke goste v svoje prostore — kjer si presvitli vladar odpočije od težavnega vladarskega poslovanja.

Janja.

Varuj se slabih továrišev.

I.

ine je bil zeló hudoben deček. Oče mu so umrli, ko je bil še malozmožno dete, a mati se ga je bala strahovati in mu prizanašala vse pregreške. To si je Tine dobro zapomnil, ter se ni bal niti matere niti drugih ljudi. Kadar ga je kdo svaril in mu kako nespodobnost očital, brigal se ni Tine prav nič za to, še zasmehával je takega človeka, rogal se mu in ga žalil, kolikor je le znal in mogel. Ni čuda potem, da Tineta niso nikjer marali v hišo; vsak se ga je izogibal in gledal, da ni prišel ž njim v nobeno dotiko.

V učilnici je bil vsak dan zaprt, in sosedje mu so vselej duri pokazali, če je prišel vasovat. Klatil se je vedno po vási, izpodbijal kakega psa, plezal po drevji in razdiral ptičja gnezda, valjal se po žitu in po travi, rezal mlada ovočna drevesca in za vsakim otrokom lučal kamenje. Ni ga bilo dne, da bi ne bil temu ali ónemu kaj žalega storil ali pa po sadovnjakih kake kvare napravil.

Sosedov Tone je pa bil ves drugačen deček. Rad je hodil v učilnico, ondú se pridno učil ter delal starišem in učiteljem veliko veselja. Hodil je lepo in mirno po vási, pozdravljaj ljudi, ki jih je srečaval ter se povsod spodobno vedel. Vsi so ga ljubili in večkrat razposajenim otrokom v posnemo priporočevali.

Hudobni Tine je tudi rad imel sosedovega Toneta, ker mu je večkrat dal kruha ali kaj družega za njegov prazni želodec. Hlinil se mu je in kazal takó dobrega in prijaznega, da ga Tone ni mogel spoznati ter je šel po večkrat v njegovej družbi do učilnice. Kadar so to Tonetov oče videli, dejali